

Markfred paa sine Jorder, staaer Statens Interesse i at der ikke findes Hindringer, skadelige for Agerbruget; som en Følge deraf maa man give Brugerne en Ret til at værne om denne Markfred, uden at bekymre sig om, at Jagteiernes Interesser derved kan lide noget, og derfor kan man, saaledes som af Udvalget er foreslaaet, give Brugerne en Ret til at sælge det Wildt, som maa ansees at kunne være skadeligt for Markfreden. Hvorvidt nu Udvalget med Hensyn til sit Forslag i denne Henseende har været heldigt i at træffe det Rette, om det under det anførte Begreb har optaget alt det Wildt, der virkelig kan ansees for at være skadeligt, derom kan der jo mulig være forskellige Meninger, men Saameget forekommer mig dog at være klart, at man ikke, gaaende ud fra hiint Princip, kan indrømme Brugerne en Ret til at sælge alt Wildt, uden Hensyn til, om det er skadeligt eller ikke, og det vil dog vist Alle indrømme, at der gives Wildt, som ikke kan ansees for at være skadeligt. (Nei! Jo!). Udvalget har fremdeles foreslaaet, at vedkommende Bruger, som sælger skadeligt Wildt, skal, forsaavidt det har nogen Vardi, afleveres det til den Jagtberettigede, og denne Bestemmelse skulde jeg troe, kan tages uden Skade for Markfreden. Herom indeholder det foreliggende Forslag imidlertid Intet; efter dette Forslag vil Brugerne have Ret til at beholde alt det Wildt, han skyder. Ligesaalidt som Udvalget nu kan gaae ind paa de Forslag, jeg her har omtalt, ligesaalidt kan det gaae ind paa det Forslag, der er opført under Nr. 3 Littr. b, som kun deri stiller sig fra det foregaaende, at det ikke angaaer de nuværende Arveskæstere og Livsskæstere, men kun de tilkommende. Dog maa jeg med Hensyn til dette Forslag bemærke, at det neppe er aldeles klart, hvorledes det vil være at forstaae. Naar jeg nemlig seer hen til dets Forbindelse med det foregaaende Forslag, saa maa jeg være meeft tilbvielig til at antage, at det har været de ærede Forslagsstilleres Mening, at indrømme Arveskæsterne og Livsskæsterne en saadan Medjagtret, som Forslagene under Nr. 3 a have for Die. Dersom dette er Meningen, gjælder da her de samme Indvendinger, som jeg tidligere har fremsat. Jeg troer, at der kun gives 2

Veie, som man kunde gaae, enten den, som Forsamlingen nu har forkastet, at give Brugerne Ret til at afløse Jagtretten mod Bederlag, eller, naar man lader Jagtretten vedblive at bestaae, da, som Udvalget foreslaaer, at give Brugerne, hvad jeg vilde kalde en Børgertil at sælge det Wildt, der kan være ham til Skade, men ogsaa kun dette. Jeg troer imidlertid, at naar dette Tillæg, som foreligger her under Nr. 3 b, indsættes paa det Sted, hvor det efter Forslaget skal tilføjes, da vil det endog komme til at gaae videre end til at indrømme Brugerne den Medjagtret, som Forslagene under Nr. 3 a have til Gjenstand; thi Lovudkastets § 9 gaaer ud paa, at ved fremtidige Overdragelser af den almindelige Brugsret skal det formodes, at Jagtretten, det vil sige, den udelukkende Jagtret, er indbefattet under Brugsretten, det skal formodes, at Contracten gaaer ud paa, at Brugerne bliver udelukkende jagtberettiget; det Tillæg, som her er foreslaaet, gaaer derimod ud paa i ethvert Tilfælde at give Arveskæstere eller Livsskæstere Tilladelse til at jage. Jeg troer nu, at dersom Paragraphen kom til at lyde saaledes, maatte den naturligt forstaaes paa den Maade, at Modsetningen var den, at der i det ene Tilfælde skulde formodes, at Jagtretten var overdraget, i det andet Tilfælde var det derimod en Forpligtelse, at Jagtretten skulde overdrages, hvorimod man maatte antage, at der i begge Tilfælde var Tale om den samme Jagtret, nemlig den udelukkende Jagtret; men Forsamlingen kan jo vistnok paa ingen Maade ville gaae ind paa, at Godseierne saaledes uden alt Bederlag efterhaanden ved indtræffende Fæstledighed fuldstændig skulde miste Jagtretten paa deres Fæstegods, thi dette vilde staae i en ligefrem Modsigelse med den Afstemning, der nys har fundet Sted.

J. A. Hansen: De Forslag, der her foreligger fra 3 andre Rigsdagsmænd og mig selv, gaae ud paa, at give Brugerne af Jord Ret til at forsvare sin Eiendom mod Wildt. Markfredens Interesse behøver jeg vel ikke at udhæve Vigtigheden af; ethvert Medlem af det ærede Thing vil vel indrømme, at det er overordentlig vigtigt, at Jordbrugerne kan